

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Пловдив, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Христо Г. Иванов

при участието на секретаря Елица Ч. Колибаровска
като разглежда докладваното от Христо Г. Иванов Гражданско дело №
20215330104653 по описа за 2021 година

Ищецът Б. О., гражданин на Р. Т. е предявил срещу „Ауто Плюс“ ООД
обективно, кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл.
128, т. 2 КТ, чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както следва: за заплащане на
брутно трудово възнаграждение за периода от м.03.2020г. до 14.01.2021г. в
общ размер на **20 903, 26 лв.**, ведно с мораторната лихва върху главницата в
размер от **1186, 89 лв.**, дължима за периода от 01.04.2020г. до 14.03.2021г.,
както и сума в размер от **6000лв.**, представляваща обезщетение за неспазен
тримесечен срок на предизвестие при прекратяване на срочен трудов
договор, ведно с мораторната лихва върху посочената сума в размер от **101,
67 лв.**, дължима за периода от 14.01.2021г. до 14.03.2021г., ведно със
законната лихва върху главниците, считано от датата на депозиране на
исквата молба в съда – ***** г., до окончателното им погашение.

В исквата молба се излагат съображения, че между страните е
действало срочно трудово правоотношение, учредено с трудов договор № **/
*****г., по силата на който ищецът е заемал длъжност „*****”. Ищецът
изтъква, че естеството на работата му е било свързано с продажба на
агромашини, което е налагало често да пътува. Ищецът е следвало да

организира и логистиката между производителите на агромашины и ответното дружество, поради което често е бил командирован в Р. Т. Сочи, че на *****г. е отпътувал за Р. Т., във връзка с работата си. Изтъква, че докато е бил в Р. Т. не се е отклонявал от трудовите си задължения и не е преустановявал дейността си за ответното дружество. Не е ползвал платен или неплатен годишен отпуск. Въпреки това, съвсем неочаквано, на *****г., на ищеца била връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ- обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Ищецът не оспорва уволнението, но претендира, че следва да му бъде заплатено обезщетение за неспазване тримесечния срок на предизвестие при прекратяване на срочен трудов договор, съобразно чл. 326, ал. 2 КТ. Претендира се и незаплатено от работодателя трудово възнаграждение за периода от 01.04.2020г. до 14.03.2021г. Предвид изложеното, претендират се горепосочените суми, ведно с мораторна лихва. Претендират се и сторените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на искова молба от ответната страна. Оспорват се предявените иски по основание и размер. Поддържа се, работата на ищеца не е била свързана с чести пътувания извън пределите на страната, тъй като неговото работно място е било в гр. П. Сочи се, че на дата *****г. ищецът не е отпътувал за Р. Т. във връзка с работен ангажимент, а по лични причини. Предвид това ищецът е заявил устно желанието си да ползва неплатен отпуск и това е било разрешено от управителя на дружеството. Предвид това, на ищеца не му се следва трудово възнаграждение за периода, в който е бил в неплатен отпуск. Предвид факта, че ищецът не се е връщал на територията на Р. Б., след като е изтекъл разрешеният му неплатен отпуск, на дата *****г. работодателят издал заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, поради обективна невъзможност ищецът да изпълнява трудовия договор. Предвид изложеното, моли се предявените иски да бъде отхвърлени. Претендират се разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, счита за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно, кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и претендираното обезщетение за забава с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Между страните не се спори, че възникнало трудово правоотношение по повод на сключен срочен Трудов договор № ***/ ****г. Трудовото правоотношение е прекратено считано от ****г., по силата на Заповед № **/ ****г., издадена от управителя на ответното дружество. Вписаното основание за прекратяване на правоотношение е чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ-обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Между страните е действало срочно трудово правоотношение, учредено с трудов договор № **/ ****г., по силата на който ищецът е заемал длъжност „*****”

По делото се установи съществуването на трудово правоотношение между страните като съдът приема, че ищецът е полагал труд в периода от периода от м.03.2020г. до 14.01.2021г. В приложение на установената от чл. 8, ал. 2 КТ презумпция и при липсата на обратно доказване от страна на ответника, съдът приема, че за същия период **ищецът е изпълнявал добросъвестно трудовите си задължения**, включително задължението си да престира работна сила. В тази връзка са приети по делото множество писмени доказателства, от която се изяснява, че между ищеца и ответното дружество, както и клиенти на дружеството, е осъществявана активна кореспонденция по повод на изпълняваните от ищеца трудови функции. Свидетелските показания също кореспондират допълват изложеното и съобразени в светлината на установената в чл. 8, ал. 2 КТ презумпция за добросъвестност, налага разбирането, че в процесния период ищецът е полагал труд в полза на работодателя. Впрочем, дори и да се приеме, че ищецът през по-голямата част от процесния период е бил в Р.Т., след като осъществява и поддържа контакти с клиенти, водейки кореспонденция в интерес на ответното дружество, също представлява престиране на труд и е свързано с изпълняваните от ищеца трудови функции, поради което и следва да бъде възмездено, съобразно договореното в трудовия договор.

Ответната страна изтъква и че ищецът не е полагал труд, тъй като почти през цялото времетраене на трудовия договор е ползвал неплатен отпуск. Съдът счита стореното възражение за неоснователно, тъй като липсват доказателства, че ищецът отправял молби за ползване на неплатен годишен отпуск. Субективното право на ползване на годишен отпуск се упражнява по

определен в закона ред, който включва както **писмено волеизявление, произтичащо от работника или служителя**, с което се отправя искане за ползване на отпуски и в което се посочват видът, размерът, календарният период от време за ползване на искания отпусък (освен в изрично предвидените случаи, в които платеният годишен отпусък може да се ползва независимо от желанието на работника или служителя, като процесният случай не е такъв), така и писмено волеизявление на насрещната страна по трудовото правоотношение / работодателя/, с което се разрешава отпусъкът (*в тази връзка- Решение № 44/ 15.02.2012г. по гр.д. № 532/ 2011г., по описа на ВКС, III- то г.о.*). Предвид това, съдът приема, че работникът не е поискал да му бъде разрешено ползването на отпусък и съответно не е ползвал такъв.

Следователно, за процесния период за работодателя са възникнали задълженията по чл. 128, т. 1 и т. 2 КТ да начислява и заплаща уговореното възнаграждение за извършената работа. Между страните не е налице спор какъв е бил размерът на дължимото трудово възнаграждение.

От приетото по делото допълнително заключение по изготвената ССЧЕ се изяснява, че дължимото брутно трудово възнаграждение на ищеца за релевантния период възлиза на 16 217, 98 лв..

Върху посочената главница се дължи и мораторна лихва за процесния период, която е в размер на 912, 64 лв. Доколкото ищцовата страна е направила отказ от искове за сумите над гореописаните суми и съдът кредитира заключението на ВЛ като обективно и пълно, то исквите претенции следва да се уважат изцяло.

По претенцията с правно основание чл. 220, ал. 1 КТ и претендираното обезщетение за забава върху нея с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съобразно нормата на чл. 220, ал. 1 КТ, страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестието, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестието. В конкретния случай сключеният между страните трудов договор е срочен. Страните по трудовото правоотношение имат право да го прекратят, като отправят до насрещната страна предизвестие. Предвиденият в закона срок за предизвестието при безсрочни трудови договори е 30 дни. Страните имат възможност да уговорят

в трудовия договор и по-дълъг срок, но той не може да надвишава 3 месеца. Предизвестieto при срочните трудови договори е 3 месеца, но не може да е повече от срока на изтичане на срока на договора. Предизвестieto винаги трябва да е еднакво и за двете страни.

Брутното трудово възнаграждение на ищеца за 3 месеца възлиза на 6000 лв., поради което и именно тази сума следва да му бъде присъдена. Върху сумата от 6000 лв. се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /*****/ до окончателното ѝ погашение.

Върху главницата от 6000 лв. се дължи мораторна лихва за периода 15.01.2021г.- 15.03.2021г., която е в размер на 101, 67 лв.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца му се следват разноски, съобразно уважената част от исковите претенции. По делото са представени доказателства за сторени разноски от ищеца за процесуално представителство в размер от 500 лв. (договор за правна защита и съдействие), която сума следва да му се заплати от ответната страна.

Доколкото ищецът е освободен от заплащане на такси и разноски, на основание чл. 78, ал. 6 КТ, следва ответникът да бъде осъден да заплати в полза на Държавата, по сметка на РС- П. сума в размер на 929, 23 лева, представляваща дължимата държавна такса по Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК и разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ауто Плюс“ ООД, ЕИК **** да заплати на Б. О., гражданин на Р. Т. , служебен номер по регистър от НАП **** следните суми: на основание чл. 128, т. 2 КТ трудово възнаграждение за периода от м.03.2020г. до 14.01.2021г. в общ размер от 16 217, 98 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – **** г., до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение за забава за неизплатените трудови възнаграждения в размер на **912,64 лева**, дължимо за за периода от 01.04.2020г. до 14.03.2021г.; на основание чл. 220, ал. 1 КТ обезщетение за

неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на **6 000 лева**, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-*****г. до окончателното изплащане на сумата; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение за забава върху обезщетението за неспазено предизвестие при едностранно прекратяване на трудовия договор от работодателя в размер на за периода 15.01.2021г.- 15.03.2021г., която е в размер на 101, 67 лв. ;, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – ***** г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Ауто Плюс“ ООД, ЕИК ***** **да заплати** на Б. О., гражданин на Р. Т., служебен номер по регистър от НАП ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сума в размер от **500 лв.**, представляваща сторени разноси в рамките на настоящото производство.

ОСЪЖДА „Ауто Плюс“ ООД, ЕИК ***** **да заплати** в полза на Държавата- бюджет на Съдебната власт, по сметка на Районен съд- Пловдив сума в размер от 929,23 лева, представляваща държавна такса върху уважените иски и разноси.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд- Пловдив в двуседмичен срок, считано от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: /П/